

[1] Després de la batalla dels diversos pensaments s'esdevingué que aquesta nobilíssima dona va anar a un lloc on s'havien aplegat moltes dones nobles; a aquest lloc m'hi va portar una persona amiga, que creia fer-me un gran favor perquè em menava allí on tantes dones mostraven la seva bellesa. [2] De manera que jo, sense gairebé saber per quin propòsit m'hi portava, i tot refiant-me de la persona que havia acompanyat un seu amic fins a les acaballes de la vida, li vaig dir: «¿Per què hem vingut fins aquí, al costat d'aquestes dones?» Aleshores ell em digué: «Perquè siguin dignament servides.» [3] I el cert és que s'aplegaven allí en companyia d'una noble dona que s'havia casat aquell dia; i per això, segons el costum de l'esmentada ciutat, havien de fer-li companyia la primera vegada que seia a la taula de la casa del seu flamant espòs; aleshores jo, tot creient complaure aquest amic, vaig proposar romandre en companyia d'ell al servei d'aquestes dones. [4] I quan vaig acabar de fer la meva proposta em semblà sentir un sorprenent tremolor al costat esquerre del pit, que s'estenia ràpidament per totes les altres parts del meu cos. Dic que aleshores vaig recolzar-me dissimuladament en una pintura que circumdava aquesta sala i, tement que algú s'hagués adonat del meu tremolor, vaig alçar la vista i, tot mirant les dones, vaig veure entre elles la nobilíssima Beatriu. [5] Aleshores foren talment destruïts els meus esperits, per la força que Amor prengué en veure's tan a prop d'aquella nobilíssima dona, que només restaren vius els esperits de la vista, i fins i tot aquests

restaren fora dels seus òrgans, perquè Amor volia ocupar el seu lloc privilegiat per veure aquella admirable dona. [6] I, si bé jo ara estava molt més trastornat que abans, molt em dolia per aquests esperitets, que tan fort es lamentaven i deien: «Si aquest no ens foragités tan lluny del nostre lloc, podríem contemplar com n'és, de meravellosa, aquesta dona, igual que ho fan els de les altres persones.» [7] Dic que moltes d'aquestes dones, en adonar-se de la meva transfiguració, començaren a estranyar-se; i, tot enraonant amb tan noble dona, es reien de mi, per la qual cosa el meu enganyat amic de bona fe m'agafà per la mà i, portant-me fora de la vista d'aquestes dones, em preguntà què em passava. [8] Aleshores jo, una mica més calmat, i reanimats els meus esperits morts, i els desterrats retornats als seus dominis, li vaig dir al meu amic aquestes paraules: «Jo tenia els peus en aquella part de la vida més enllà de la qual no es pot anar amb intenció de tornar.» [9] I, allunyant-me d'ell, vaig tornar a la cambra de les llàgrimes, on, mentre plorava i m'averkonyia, dintre meu em deia: «Si aquesta dona conegués el meu estat, no crec que es riuria de mi així, ans al contrari, crec que molt de mi s'apiadaria.» [10] I, plorant d'aquesta manera, em vaig proposar dir unes paraules, en les quals, adreçant-me a ella, li fes saber el motiu de la meva transfiguració i li digués que sé prou bé que no és conegut, perquè, si ho fos, crec que els altres se n'apiadarien; i em vaig proposar dir-les amb el desig que l'atzar les hi fes conèixer. I aleshores vaig escriure aquest sonet que comença *Del posat meu*:

- [11] Del posat meu rieu amb altres dones
i no penseu, dona, en el perquè
jo presento un aspecte tan estrany
quan la vostra bellesa tinc davant;

[12] si ho sabéssiu, Pietat no podria
actuar contra mi la usual prova;
perquè Amor, quan tan prop de vós em troba,
pren tanta seguretat i ardidesa
que ataca els meus esperits temerosos:
els uns mata, i els altres foragita,
talment que es queda sol per contemplar-vos;
és per això que em canvia l'aspecte,
però no tant que jo no senti encara
els laments dels que foren expulsats.

[13] Aquest sonet no el divideixo en parts, perquè la divisió es fa per aclarir el significat de la cosa dividida; però, com que el seu motiu és prou clar, no necessita divisió. [14] És cert que entre les paraules amb les quals s'explica el motiu d'aquest sonet n'hi ha algunes d'incertes, com quan dic que Amor mata tots els meus esperits, i que els de la vista resten vius, per bé que fora dels seus òrgans. I aquesta incertesa és impossible de resoldre per a qui no sigui fidel d'Amor en aquest grau; mentre que, per a aquells que ho són, és palès tot allò que aclaririen les paraules incertes; per això no em pertoca aclarir aquest dubte, perquè els meus aclariments serien inútils o bé excessius.